

MONTFALCÓ - CRESTA URQUIZA – OLMO (MONT-REBEI).

Cim principal: La cresta en si mor en una zona de bosc, s'ha de considerar que la part culminant és la ermita de Santa Quiteria, si bé, també és cert que no es tracta de cap cim.

Dificultat: Díficil. Trams de cinquè grau. Tanmateix, tot i que tècnicament parlant sigui més difícil que moltes de les crestes de l'Alt Pirineu, l'escalada d'aquesta cresta és més gratificant i de menor envergadura i compromís que la majoria. Roca excel·lent i bon equipament.

Horari: 4 hores i 30 minuts.

Primeira ascensió: Any 2003, Joan Urquiza i Joaquim Olmo.

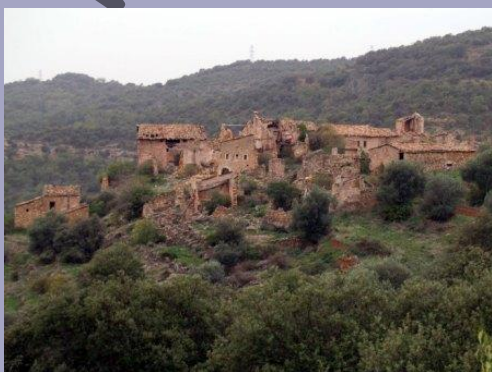
Material útil: Cintes exprés. Friends variats i cintes per savines.

Cartografia útil: Mapa comarcal de Catalunya, editat per l'ICC, escala 1:50.000. Full 23 LA NOGUERA.

Punt de partida: Despoblat de Montfalcó. En l'actualitat s'ha rehabilitat l'enorme casalot situat al lloc on deixem el vehicle.

Accés: Per pistes forestals des Pont de Montanyana, passant pel despoblat de Estall.

Aproximació a la cresta: Molt atractiva i còmoda, ja que és de baixada. Als primers ascensionistes de la cresta, no només hem d'agrair la descoberta, la divulgació i l'equipament d'aquesta excel·lent crestall retallat de baixa muntanya, sinó que també cal considerar el treball previ de senyalització i neteja del camí, el qual li van donar el nom de "camí de les Cireres d'Arboç". Hem de seguir el camí, en direcció est, que ens porta a la ermita de Santa Quiteria (senyalitzat), a partir d'aquí seguir la carena fàcil, amb molt arbust, fins a un lloc on abandonem la carena i, amb l'ajuda de cadenes i passamans,

comencem el descens del "camí de les Cireres d'Arboç", sempre pel vessant nord del crestall. En un lloc determinat passem entre la cresta i una gran agulla que rep el nom de Agulla Montserrat Clotet. El camí, ple de sorpreses, passa pel front de l'avenc de la Carmela, un descobriment més dels propulsors de la cresta. Poc després, ja prop de la carena i abans d'arribar a la part més baixa, veiem una mena de bretxa (el camí passa molt a prop), on començarem el recorregut. La veritat l'entrada

original està a l'altre costat de la paret, i discorre per una fissura vertical i lliurada mitjançant escalada de 6a+. Tanmateix, les dificultats d'aquest tram inicial i completament opcional, trenquen amb les característiques de la resta de la carena, motiu pel qual són poques les cordades que escalen aquest primer tram difícil. Comptar 1 hora d'aproximació, sense presses.

Recorregut: Ja des de bon principi el cordal pedregós ens ofereix el que serà la tònica de la cresta: roca bona, passos divertits, calcari excel·lent, passos breus i continus i equipament de parabolts en els llocs més apropiats. Cal seguir la carena ascendent (direcció oest), sense pèrdua. Tram aeri, de cordal, amb petites seccions o murets de II° i un primer tram de IV° en aresta, després III° / III+ abundant. La cresta es pot fer mitjançant llargs de corda, si bé en aquest primer tram és més aconsellable anar escalant de manera simultània tots els membres de la cordada, per guanyar temps i evitar el fatigós frec de les cordes. Tanmateix, si volem muntar reunions, les mateixes estan instal·lades a distància de 35, 60 i 40 metres respectivament, fins situar-nos en una bretxa amb un replà. Abans d'arribar a aquest còmode lloc haurem desgrimpant un pas més curiós que difícil, breu bloc amb lleuger caiguda de IV° / IV+.

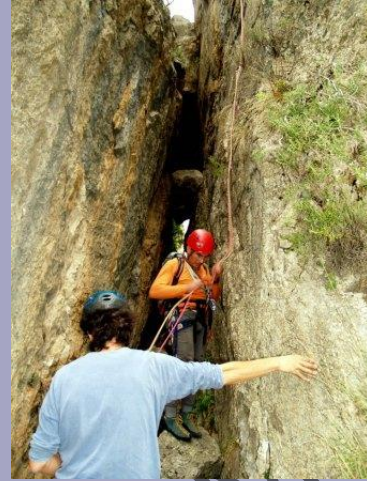
Des de la bretxa veiem prop el camí pel qual haurem realitzat la marxa d'aproximació. Seguir recte per una mena de blocs fissurats verticals amb roca excel·lent (IV°), que ens porten a la vessant sud de la següent agulla, la qual no arribem a escalar, sinó que li donem al esquena, ja que en tornar al crestaill ho farem per la bretxa situada més a l'oest de l'esmentada agulla, que va ser batejada com Agulla Teresa. No obstant sí que seguirem el fil de la cresta (bloc en forma de dau), conjunt de IV° - IV+, fins ascendir la següent agulla, que rep el nom de Agulla Isabella. Descendim a una estreta bretxa mitjançant un espectacular però breu ràpel de 6 metres. Escalar un breu mur, compacte, amb una secció lleugerament desplomada, però amb presa bona i roca excel·lent (Vist i), fins situar-nos, després de 15 metres de grata escalada, al cim de la tercera agulla, que rep el nom de Agulla Maria.

Nou ràpel de 10 metres vertical i davant nostre el tram més bonic i espectacular del periple i, en aquell temps, un dels millors trams d'escalada en cresta que ha recorregut l'autor d'aquestes línies. Es tracta d'una aresta afilada, en forma d'aresta de ganivet tallant, bastant vertical, a la qual accedim per una breu fissura per continuar després agafant al llavi de l'esperó amb els peus al marge esquerre. Escalada mantinguda,

conjunt de IV° i després guanyar directament la part alta, on l'aresta més bé ja és un frontó. L'escalada d'aquesta agulla amb fil retallat obliga a un llarg de 55 metres fins a una nova bretxa, llarg "cinc estrelles". Parabolts. El següent tram també és una secció d'esperó - aresta, ja no tan vertical ni espectacular, amb passos de blocs i conjunt de IV*, que ens situa en el cim d'un nou gendarme on trobem una altra instal·lació de ràpel. El ràpel en si és espectacular i llarg, en realitat són dues de 35 metres cadascun amb una lleixa intermèdia, i que ens diposita en una estreta i ombra xemeneia interior. Escalem la curta paret que dóna accés a l'aresta de l'agulla situada a l'altre costat de la xemeneia (IV*) i tan aviat sortim de la fosca xemeneia, tornem a

delectar-nos amb l'escalada d'un esperó aresta bastant vertical i aeri, sobre roca bona, que farà les delícies del cresterista (conjunt de IV* mantingut, amb una trams de IV + a la part alta). Assegurances fixes, parabolts, en els trams claus. Si no tenim prou amb un llarg d'esperó, a continuació tenim un altre de similar, 45 metres més d'escalada pel fil aeri, sobre un esperó rocós, que ens porta al cim de la següent agulla, que rep el nom de Agulla Madona. Nou ràpel de 15 metres per baixar de la mateixa. Ve ara el tram que, potser, sigui més enutjós de la carena, ja que la roca ja no és de tan bona qualitat. Seguim per l'aresta fins que un esperó monolític ens barra el pas. Serà el moment de buscar una cartel obliqües que ascendeixen en diagonal cap a la dreta (IV* - III +), fins a un replà on muntarem reunió. Superar uns blocs verticals i fissurats, de roca molt bona, mitjançant uns passos atlètics i agradables, que ens dipositen de nou en la carena. Breu ràpel de 6 metres seguit d'un altre de 15 metres amb una diminuta punta intermèdia. Després d'aquest últim ràpel escalem un vessant bastant arbustiva, amb grades i petits murets (III° - IV* aïllat i II°), que ens diposita al final de les dificultats. Seguim la carena, ja fàcil i sense complicacions, fins a la ermita de Santa Quiteria, coincidint, per tant, amb el traçat de la marxa d'aproximació.

Descens: Com ja hem descrit prèviament, el descens forma part de l'ascensió de l'última secció de la cadena, per la qual haurem fet la pròpia marxa d'aproximació. En aquest sentit, tant aproximació com descens són ben atípics, ja que el primer es realitza en sentit descendent i el segon en sentit ascendent. Del final de les dificultats fins al cotxe, passant per l'ermita, hem de comptar poc menys de 30 minuts.